

Der Klassenkampf kennt keine Staatsgrenzen: *International kämpfen statt patriotisch verlieren!*

Entlassungen, Kürzungen von Sozialleistungen, anwachsende Jugendarbeitslosigkeit, prekäre Beschäftigungsverhältnisse, Steuererhöhungen für GeringverdienerInnen sowie Renten- und Sozialkürzungen für jede und jeden. In den angeblich so "fortgeschrittenen" kapitalistischen Ländern ist **die Krisenlösung überall dieselbe**. Viele spüren und selbst Teile der herrschenden Klasse geben unumwunden zu, dass uns das Schlimmste erst noch bevorsteht: Der Angriff auf unsere Lebens- und Arbeitsbedingungen wird über Jahre so weitergehen, wenn wir es zulassen! Dies ist nicht einfach nur eine „Schulden“- oder „Bankenkrise“, sondern eine **strukturelle Krise**, die seit Jahrzehnten (faktisch seit den 70er Jahren) schwelt. Gleichzeitig befindet sich die ArbeiterInnenklasse seit dreißig Jahren in der Defensive. Lediglich in den von der Krise am schärfsten betroffenen Ländern wie Griechenland und Spanien regen sich Anzeichen von Widerstand. Um diesen im Ansatz zu ersticken greifen die Kapitalisten hier am härtesten an. Sie wissen nur zu gut wie sie uns fertig machen können. **Teile und Herrsche** heißt ihr Prinzip! Heute sind es die KollegInnen in Griechenland die für die Krise bluten sollen, morgen nehmen sie sich den nächsten vor. Dabei ist ihnen keine Lüge zu schade. Den ArbeiterInnen **in Deutschland** und anderswo soll eingetrichtert werden, dass der Lebensstandard der griechischen Bevölkerung für die Krise verantwortlich sei. Umgekehrt wird den Menschen **in Griechenland** erzählt, dass die deutsche Bevölkerung von ihrem Elend profitieren würde. Es liegt auf der Hand: Die herrschenden Klassen unserer beiden Länder versuchen uns zu spalten. **Sie versuchen uns gegeneinander auszuspielen**. Wenn wir uns gegenseitig in den Haaren liegen, können wir uns nicht gegen ihre Unterdrückung wehren. **Die Idee der „Nation“ ist dabei ihre wichtigste Waffe. Sie verschleiert den Klassencharakter des kapitalistischen Systems** und vermittelt die Vorstellung, dass die bestehenden Zustände Ausdruck des gemeinsamen Interesse des „Volkes“ seien. Doch wir dürfen uns nicht spalten lassen! Ein Angriff auf einen ist ein Angriff auf uns alle! Wir werden den weltweiten Angriffen auf unsere Lebensbedingungen nur widerstehen können, wenn wir uns gemeinsam dagegen wehren, wenn wir jeden Widerstand gegen die Austeritätspolitik der Herrschenden als unseren Kampf begreifen! Wir müssen jeder nationalistischen Ideologie eine klare Absage erteilen, und Wege finden, um über Alters-, Berufs- und Branchengrenzen hinweg zusammenzukommen und Erwerbslose wie Beschäftigte gleichermaßen zu vereinigen. Um diese Einheit zustande zu bringen, müssen wir mit der Politik und dem nationalstaatsfixierten Bezugsrahmen der alten Gewerkschaften und Parteien brechen die allesamt auf Verhandlungen und Kompromisse mit der bestehenden Ordnung setzten. **Unser Ziel besteht darin, dass die ArbeiterInnenklasse selbst über die Ziele ihrer Kämpfe entscheiden sollte und dass die Organisation dieser Kämpfe fest in ihren eigenen Händen bleiben muss**. Dafür müssen wir unsere eigenen Kampf- und Organisationsformen entwickeln, wie bspw. Streikkomitees, die der Kontrolle durch Massenversammlungen aller TeilnehmerInnen der Bewegung unterliegen. Zweitens müssen wir uns darüber klar werden, dass der Kampf eine politische Stoßrichtung annehmen muss. **Der Kapitalismus hat uns nichts mehr zu bieten außer noch mehr Ausbeutung, Elend und Kriege**. Die einzige Lösung ist eine Gesellschaft, in der Geld, Ausbeutung und Profit überwunden sind und in der die Produktion in Einklang mit Mensch und Umwelt steht. Eine Gesellschaft in der die Produktionsmittel sozialisiert sind und sich nicht mehr in den Händen staatlicher und/oder privater Kapitalisten befinden. Es geht um eine ganz neue Gesellschaft, eine „Assoziation freier Produzenten“, in der für die Befriedigung menschlicher Bedürfnisse und nicht für den Profit produziert wird. Eine Gesellschaft ohne Nationen, Staaten, Grenzen und Kriege. Das ist der Kommunismus, den wir meinen! Er wird nicht über Nacht Gestalt annehmen. Vor uns liegt ein langer Kampf. Es geht darum, unseren KollegInnen eine Alternative zum Kapitalismus aufzuzeigen und uns zu organisieren, um die herrschende Klasse bekämpfen und besiegen zu können. Dies erfordert einen organisatorischen Rahmen. Nach unserem Verständnis kann dies nur eine politische Struktur, eine internationale und internationalistische revolutionäre Organisation sein. **International**, weil der Kapitalismus nur im Weltmaßstab bekämpft und überwunden werden kann; **Internationalistisch**, weil die Absage an jede nationalistische Ideologie die Grundvoraussetzung zur Herstellung der Klasseneinheit ist; **Revolutionär**, weil nur im radikalen Bruch mit dem Kapitalismus die Perspektive liegt, nicht nur menschenwürdig sondern als Menschen zu leben.

Athen-Berlin 10.November 2012

Internationalistische GenossInnen (Griechenland) <http://engymo.wordpress.com>

Gruppe Internationaler SozialistInnen (BRD) <http://gis.blogspot.de>

www.leftcom.org

**Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΤΑΓΗ ΗΤΤΑΣ**

Η ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΑ Ή ΘΑ ΗΤΤΗΘΟΥΜΕ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ!

Εργασιακή ανασφάλεια, απολύσεις, περικοπές των κοινωνικών παροχών, κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας των νέων, φορολογικές αυξήσεις για τους χαμηλόμισθους και τους συνταξιούχους, περικοπές στις συντάξεις και στο κράτος πρόνοιας για όλους. Δεν έχει σημασία πού ζει κανείς στις λεγόμενες «προηγμένες» καπιταλιστικές χώρες. **Η λύση για την κρίση είναι παντού η ίδια.** Πολλοί θεωρούν ότι τα χειρότερα έρχονται και ακόμα και τμήματα της άρχουσας τάξης το λένε απερίφραστα. Η βάρβαρη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο και τις συνθήκες εργασίας μας θα συνεχιστεί με αυτόν τον τρόπο, εάν το αφήσουμε έτσι.

Δεν πρόκειται απλώς για μια κρίση που αφορά «επισφαλή δάνεια» ή «αναξιόπιστες τράπεζες». Πρόκειται για μια **δομική κρίση** που υποβόσκει εδώ και δεκαετίες, στην πραγματικότητα από τις αρχές της δεκαετίας του '70. Ταυτόχρονα, τις τελευταίες τρεις δεκαετίες η διεθνής εργατική τάξη βρίσκεται σε συνεχή υποχώρηση. Τα λίγα μικρά σημάδια αντίστασης εκδηλώνονται μόνο σε χώρες που υφίστανται τις χειρότερες συνέπειες της κρίσης, όπως η Ελλάδα και η Ισπανία. Οι καπιταλιστές προκειμένου να καταπνίξουν κάθε αντίσταση εν τη γενέσει της επιτίθενται σε αυτές τις χώρες με τον σκληρότερο τρόπο. Ξέρουν πολύ καλά πώς να τα βάλουν μαζί μας. Η τακτική τους συνοψίζεται σε μια φράση: **«διαίρει και βασίλευε».** Σήμερα οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα είναι αυτοί που πρέπει να ματώσουν. Αύριο θα έλθει και των άλλων η σειρά. Για να το καταφέρουν αυτό δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε ψέμα. Οι εργάτες **στη Γερμανία** και αλλού πρέπει να πεισθούν με κάθε τρόπο ότι για την κρίση ευθύνεται το βιοτικό επίπεδο του λαού της Ελλάδας. Αντιστρόφως, **στην Ελλάδα** πρέπει να φάνε το παραμύθι ότι ο γερμανικός λαός επωφελείται από τη δικιά τους δυστυχία.

Είναι φανερό: οι αστικές τάξεις των χωρών μας προσπαθούν να μας διχάσουν. **Προσπαθούν να μας στρέψουν τον έναν εναντίον του άλλου.** Όσο βρισκόμαστε στα μαχαίρια μεταξύ μας, δεν μπορούμε να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας ενάντια στην καταπίεσή τους. **Η ιδέα του «έθνους» είναι το σημαντικότερο όπλο τους γιατί κρύβει τον ταξικό χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος** και υποβάλλει την ιδέα ότι η υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων είναι μια έκφραση των κοινών συμφερόντων του «λαού». Αλλά εμείς δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε μεταξύ μας! Ο μοναδικός τρόπος να αντισταθούμε στην παγκόσμια επίθεση κατά του βιοτικού επιπέδου μας είναι να πραγματοποιήσουμε ενωμένοι την αντεπίθεσή μας. Αυτό θα το πετύχουμε αν καταλάβουμε ότι κάθε αγώνας εναντίον των μέτρων λιτότητας είναι και δικός μας αγώνας. Πρέπει να απορρίψουμε κατηγορηματικά κάθε εθνικιστική ιδεολογία και να βρούμε τρόπους να ενώσουμε τις δυνάμεις μας ανεξαρτήτως ηλικίας, επαγγέλματος, θέσης εργασίας ή κλάδου, είτε έχουμε (ακόμα) δουλειά είτε είμαστε άνεργοι.

Για να επιτευχθεί αυτή η ενότητα, θα πρέπει να προχωρήσουμε πέρα από τα παλιά συνδικάτα και τα πολιτικά κόμματα που το πλαίσιο αναφοράς τους είναι προσκολλημένο στο εθνικό κράτος και ζητούν διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. **Η ίδια η εργατική τάξη πρέπει να αποφασίσει για τα αιτήματα του αγώνα της και η οργάνωση αυτού του αγώνα πρέπει να παραμείνει στα δικά της χέρια.** Αυτό θα γίνει διαμέσου αυτόνομων οργάνων πάλης, όπως οι απεργιακές επιτροπές, τα οποία θα ελέγχονται μονάχα από μαζικές συνελεύσεις όλων όσων συμμετέχουν στο κίνημα. Επιπλέον, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι ο αγώνας πρέπει να έχει πολιτικά αιτήματα. **Ο καπιταλισμός δεν έχει κάτι παραπάνω να μας προσφέρει πέρα από εκμετάλλευση, δυστυχία και πολέμους.** Η μόνη εναλλακτική λύση είναι ένα σύστημα που καταργεί το χρήμα, την εκμετάλλευση και το κέρδος, ένα σύστημα όπου η παραγωγή βρίσκεται σε αρμονία με την ανθρωπότητα και το περιβάλλον. Μια κοινωνία στην οποία τα μέσα παραγωγής και διανομής είναι κοινωνικοποιημένα και δεν τα διαχειρίζεται μια χούφτα καπιταλιστών (είτε ιδιωτικών είτε κρατικών). Χρειαζόμαστε μια εντελώς διαφορετική κοινωνία, μια κοινωνία *«ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών»*, οι οποίοι θα σχεδιάζουν την παραγωγή με βάση τις ανάγκες τους και όχι με σκοπό το κέρδος. Δεν θα υπάρχουν ούτε έθνη, ούτε κράτη, ούτε σύνορα, ούτε πόλεμοι.

Αυτό είναι το είδος του κομμουνισμού που οραματιζόμαστε! Δεν θα έρθει από τη μια μέρα στην άλλη. Έχουμε έναν μεγάλο αγώνα μπροστά μας, τόσο για να πείσουμε τους ταξικούς μας συντρόφους για την πραγματική εναλλακτική λύση στον καπιταλισμό, όσο και για να οργανωθούμε και να νικήσουμε τις άρχουσες καπιταλιστικές κλίκες. Αυτό απαιτεί ένα οργανωτικό πλαίσιο. Όπως το αντιλαμβανόμαστε εμείς, αυτό δεν μπορεί παρά να είναι μια πολιτική δομή, μια διεθνής και διεθνιστική επαναστατική οργάνωση. **Διεθνής**, επειδή ο καπιταλισμός μπορεί να καταπολεμηθεί και να ξεπεραστεί μόνο σε παγκόσμια κλίμακα. **Διεθνιστική**, επειδή η απόρριψη όλων των εθνικιστικών ιδεολογιών είναι η βασική προϋπόθεση για τη δημιουργία της ταξικής ενότητας, και **Επαναστατική**, γιατί μόνο μέσω της ριζικής ρήξης με τον καπιταλισμό υπάρχει η προοπτική όχι μόνο να ζούμε με αξιοπρέπεια αλλά και ανθρώπινα.

Αθήνα – Βερολίνο, 10/11/2012

Ομάδα Διεθνών Σοσιαλιστών (Γερμανία) <http://gis.blogspot.de>

Σύντροφοι Διεθνιστές (Ελλάδα) <http://engymo.wordpress.com>

www.leftcom.org